

De tabernakel in het midden

door: Kris Tavernier

Numeri 2 en 3

Als de Israëlieten hun tentenkamp opzetten, dan stond de tabernakel in het midden van het volk (Ex. 25:8, 29:45, Num. 2:2). In elke windrichting waren er dan drie stammen rond de tentwoning gelegerd (Num. 2 & 3):

- In het noorden: Dan, Aser en Naftali.
- In het oosten: Juda, Issaschar en Zebulon.
- In het zuiden: Ruben, Simeon en Gad.
- In het westen: Efraïm, Manasse en Benjamin.

Zij vormden een grote cirkel rond de tabernakel. Er werd ook nog een kleinere cirkel gevormd door Mozes, Aäron en zijn zonen (de priesters) en de drie families van de Levieten:

- In het noorden: de zonen van Merari.
- In het oosten: Mozes, Aäron en de zonen van Aäron = de priesters.
- In het zuiden: de zonen van Kehat.
- In het westen: de zonen van Gerson.

Ook wanneer het volk opbrak, reisde de tabernakel in het midden (Num. 2:17).

Waar plaatsen wij de Heer Jezus Christus en God in ons leven, in het centrum of ergens aan de rand? Staan de dingen van God in het middelpunt van onze belangstelling? Eigenlijk nog beter: staan God zelf en de Heer Jezus Christus in het middelpunt van onze belangstelling? De 'dingen van God in het centrum' kunnen we zien aan de tabernakel, die in het midden van de legerplaats stond. 'De Heer Jezus Christus in het centrum' kunnen we zien aan de ark des verbonds met het verzoendeksel, die in het midden van de tabernakel stond. Het verzoendeksel is een beeld van de Heer Jezus Christus. In Romeinen 3:25 wordt gesproken van de 'genadetroon'. Het woord dat hiervoor in het Grieks gebruikt wordt, is 'hilasterion'. Dat woord komt overeen met het woord dat gebruikt wordt voor het verzoendeksel in Exodus 25:17-22. Christus Jezus is door God gesteld tot de Genadetroon voor de mens. Hij is voor ons gestorven en heeft ons daardoor verzoend met God (Rom. 5:10).

Een gezegde van de gelovige Joden luidt:

Het centrum van het heelal is de aarde. Het centrum van de aarde is Israël (Ezech. 38:12). Het centrum van

Israël is Jeruzalem (Zach. 14:17). Het centrum van Jeruzalem is de berg Moria (2 Kron. 3:1). Het centrum van de berg Moria is de tempel. Het centrum van de tempel is het 'heilige der heiligen'. Het centrum van het 'heilige der heiligen' is de ark van het verbond. Het centrum van de ark is het verzoendeksel.

Na zijn opstanding verscheen Jezus aan zijn discipelen en kwam Hij 'in hun midden' (Luc. 24:36; Joh. 20:19, 26). De Heer Jezus belooft dat wanneer mensen samenkomen in zijn naam, Hij dan 'in hun midden' is (Matt. 18:20). Hij wil 'in het midden van de gemeente' zijn (Ps. 22:23; Heb. 2:12). Hij zal 'in het midden' van zijn volk zijn, wanneer het hersteld wordt (Jes. 12:6; Ezech. 34:24; Joël 2:27; Sef. 3:15, 17; Zach. 2:10-11). Ook in de hemel wordt Hij 'in het midden' gezien (Openb. 1:12; 5:6). In verleden, heden en toekomst neemt Hij de plaats 'in het midden' in. Op aarde en in de hemel neemt Hij de plaats 'in het midden' in. Geven wij Hem ook de plaats 'in het midden' in ons leven?

Plaatsbepaling

In Numeri 2:2 staat dat de Israëlieten zich moesten legeren rondom de ontmoetingstent. Dit betekent dat éérfst de plaats van de tabernakel bepaald moest worden! Hoe konden de Israëlieten anders weten waar ze hun tenten moesten opslaan? Eerst moest de plaats van de tabernakel bepaald worden, dan van de rest. Een overijverige Israëliet zou wel eens pech kunnen hebben gehad, en zijn tent moeten verplaatsen. Wat als besloten werd om de tentwoning op een plaats te zetten, waardoor zijn tent te dichtbij zou staan ('op een afstand')? Dan moest hij plaats maken. Of wat als zijn tent stond daar waar, door de plaats van de tabernakel, een 'vaandel' van een andere stam moest komen? Dan moest hij ook plaats maken. Hoe jammer is het niet als we veel tijd, energie en middelen geïnvesteerd hebben in iets dat later plaats moet maken voor God. Het is wijs om de plaats van God in ons leven tijdig te bepalen. Dan kunnen we de andere dingen in ons leven een juistere plaats geven.

Alles, werkelijk alles diende gelegerd te worden rondom en op de juiste afstand van de tabernakel. Pas als we de plaats van God in ons leven bepalen, kunnen we de rest van ons leven verder inrichten. Mag het ook

even heel praktisch? Hoe steekt uw dagindeling in elkaar? Eerst moet dit gebeuren, dan ook dat, ook si mag niet vergeten worden en ook la moet aan bod komen en dan ... dan moet ik proberen om nog wat tijd voor God te vinden ... als er nog wat tijd over is.

Ik heb drie overwegingen die ons kunnen helpen om ervoor te kiezen dat het *zo niet* gaat:

Belangrijk

Ten eerste: wat in het midden staat is *belangrijk*. Denk maar aan de uitdrukking 'in het centrum van de belangstelling staan'. Ieder van ons is elke dag bezig met van alles en nog wat: werk, hobby's, klussen, verzorging van de tuin, enz. Is het niet belangrijker om ook elke dag met God bezig te zijn? Natuurlijk kunt u tijdens al die andere bezigheden ook met God bezig zijn. Zo kan ik ook de hele dag door met mijn vrouw samen bezig zijn terwijl wij allerlei dingen doen, maar de beste tijd samen komt pas als we tot rust komen van onze dagtaken en 'tijd met elkaar' doorbrengen. Dan zien we wat de ander bezighoudt, dan leren we naar elkaar luisteren, dan staat mijn vrouw in het middelpunt van mijn belangstelling. En dan weet ze ook dat ze belangrijk is voor mij. Zo is het ook met God en ons. We moeten momenten hebben waarin God in het middelpunt van onze belangstelling staat. Dan heeft God onze volledige en onverdeelde aandacht. En zo bewijzen we aan Hem dat we Hem belangrijk vinden, niet alleen met woorden maar ook met daden.

Waardevol

Ten tweede: wat in het midden staat is *waardevol*. Stel u eens zo'n zwervend volk voor. Het gaat van de ene plaats naar de andere door de woestijn met overal volken die hen liever zien gaan dan komen. Zo hebben we bijvoorbeeld Amalek, die komt om te strijden tegen Israël (Ex. 17:8-16). Zou het dan niet verstandig zijn om dat wat zeker veilig moet zijn in het midden van het legerkamp te plaatsen? Denk ook maar aan de middeleeuwen. De woning van de kasteelheer bevond zich altijd op de veiligste plaats van het kasteel. Zo zegt de Here Jezus ook tegen zijn discipelen bij zijn hemelvaart: 'Gaaf dan heen (...) hen lerend te *bewaren* alles wat Ik u heb geboden' (Matt. 28:19). Er staat niet zoiets als 'gehoorzamen, 'doen' of 'volbrengen'. Dat hoort er natuurlijk ook bij, maar de nadruk ligt op het 'bewaren'. De woorden van de Here Jezus zijn op zichzelf al zo kostbaar, dat ze bewaard moeten worden. Bewaren betekent niet dat ze ergens ver weg gestoken worden achter slot en grendel, uw bijbel in een kluis. Het gaat er juist om dat ze gekoesterd worden en in de gedachten aanwezig zijn. Het gaat erom dat de woorden van de Heer Jezus gelezen en gesproken worden, als een kind dat zijn favoriete boekje steeds wil herlezen of zijn favoriete filmpje steeds weer wil zien.

De gemeenschap met God is iets dat enorm kostbaar is voor de gelovige. Maar het is ook iets dat zo vaak bedreigd wordt en het zo gauw dreigt te verliezen van allerlei andere bezigheden. Voor heel veel dingen hoeven we geen tijd vrij te maken, ze krijgen automatisch de tijd die ze vragen. Maar om gemeenschap te hebben met God is het vaak moeilijk om tijd vrij te maken, eigenaardig is dat. Zonder die gemeenschap is er geen voeding voor ons geestelijk leven, en toch We doen er goed aan erover te waken dat we gemeenschap hebben met God. We doen er goed aan om bij het invullen van onze agenda 'tijd voor God' steevast eerst in te vullen.

Meteen hoort hierbij de vraag: Hoeveel plaats en ruimte krijgt God in ons leven? De tenten van de Israëlieten waren veel kleiner dan de tent van God. De omheining van de tabernakel was 100 bij 50 el (Ex. 27:9-12). Eén el komt ongeveer overeen met een halve meter. De omheining was dus 50 bij 25 meter. Het grondoppervlak van de tabernakel was dus 1.250 m². Hoe almachtig God ook is, Hij werkt in ons leven met de ruimte die wij Hem geven. God gaat in ons leven niet te werk als een veroveraar, die elke weerstand tot uitbreiding van zijn gebied bloedig neerslaat. Hij wil wel uitbreiding van zijn gebied in ons leven, maar Hij wil dat wij dat samen met Hem willen. En toch toont Filippenzen 2:13 dat Hij zelfs dát verlangen in ons hart legt (vgl. Ps. 27:8). Hij kent ons beter dan wij onszelf kennen. Uit onszelf zijn we vaak niet geneigd Hem alle ruimte te geven, maar Hij weet dat dit nodig is voor ons. Zo werkt Hij 'achter de schermen', liefdevol, aan ons om de ruimte voor Hem in ons leven te vergroten. Hij wil dat wij Hem die ruimte geven en samen met Hem ervan kunnen genieten. Veel gelovigen laten God enkel toe bij hun 'geestelijke activiteiten'. We willen graag dat Hij erbij is op de samenkomst van zondagmorgen, ook wel bij de bijbelstudie tijdens de week en als het heel goed is krijgt Hij ons zelfs mee naar de bidstond. Kent u dat plaatje? Maar God wil er ook bij zijn als u gaat werken, Hij wil ook meegaan als u op reis gaat of naar het wekelijkse uur sport. Ook daar wil Hij uw leven gebruiken tot zijn eer. Of heeft u liever dat het op uw werk niet bekend wordt dat u christen bent? Misschien mag dat dan nog wel, als ze erachter komen, maar heeft u liever dat ze u niet al teveel vragen stellen. Dan is dat een verloren ruimte in uw leven. Hetzelfde geldt voor de sportclub, voor uw woonwijk, voor de mensen die u op reis ontmoet, enz.

Opvallend

Ten derde: wat in het midden staat, is *opvallend*. Als u in één oogopslag, van boven af, naar het hele tentenkamp van de Israëlieten zou kunnen kijken, dan zou uw oog onmiddellijk vallen op die tabernakel. Die speciale tent, helemaal in het midden, waar voortdurend vuur brandt, waar alle andere tenten op enige afstand van staan. Die tent in het midden is erg opvallend en daardoor ook erg uitdagend voor de nieuwsgierigen. Het zou toch eens wat zijn, als onze

relatie met God zo zichtbaar zou zijn in ons dagelijks leven! En als die zichtbare relatie dan nog eens de nieuwsgierigheid van de mensen rondom ons zou prikkelen! En stel u voor, als bij de vervulling van die nieuwsgierigheid onze relatie met God dan nog eens uitnodigend en aantrekkelijk zou zijn! Dat zou nog eens wat zijn. Het *begint* allemaal met zélf een intense relatie met God te hebben, of daarnaar te verlangen, en daarin uw levensvreugde, uw levenskracht, uw levensdoel en uw levensvervulling te vinden. Zoals we zingen in een bekend lied: ‘Heer, U bent mijn doel’ (vgl. Fil. 3:14).

En als wij dan in ons leven bemerken: ‘Hij kan niet verborgen blijven’ (Marc. 7:24). Als iemand gepassioneerd is over iets, dan kan hij daar toch niet

over zwijgen. Als iemand iets ongelofelijks meegemaakt heeft, dan kan hij daar toch niet over zwijgen. Denkt u maar eens aan een dolverliefd koppeltje. Die zwijgen ook niet over elkaar. ‘Als ik denk: Ik wil hem niet meer noemen, niet meer spreken in zijn naam, dan laait er in mijn hart een vuur op, dan brandt het in mijn gebeente. Ik doe moeite om het in bedwang te houden, maar ik kan het niet’ (Jer. 20:9). Kent u dat gevoel (nog)? Lijkt dit niet enorm op wat wij noemen ‘de eerste liefde’ (vgl. Openb. 2:4)? Kunnen gelovigen in hun eerste liefde over hun Verlosser zwijgen? Misschien stond de Heer Jezus wel meer in het midden in de tijd van die eerste liefde dan nu.

Oorsprong: [KT 27-10-2007](#)

© Oude Sporen 2007